

panyola. L'única novetat –ja em direu– és el concepte d'espectacle musical típic de la televisió familiar, el de barrejat, però sense la "picardia" a què ens té avesats Tele 5, la cadena oficial del certamen.

Mescla de tirallonga televisiva en quatre capítols sense cap més suspens que el d'algun concursant ingenu, del vell *Salto a la fama* de TVE però sense fa-

ma que valga, i del programa *Entre amigos*, però sense els xiscles entenedors de José Luis Moreno, en el festival de la Cançó de Benidorm les cançons s'han convertit en l'element menys important, especialment les que entren a concurs, que semblen com un insubstancial farciment. Ja molts dels títols, "Solo amor", "Serás parte de mí", "Dano de amor", "Sé que sin ti no exis-

to", "Siempre junto a ti", "Corazones", "Sensaciones", fan pensar, i la feblesa emocional que tenen dista prou del presumpte atreviment mostrat en el cartell anunciador de l'última edició, aquell full de calendari florejat amb una Marilyn Monroe passada per aigua al davant. La cançó de Julio Iglesias es revela un tant optimista. La vida no continua igual. Continua pitjor. **Juanma Játiva**

La Bielorússia dorment

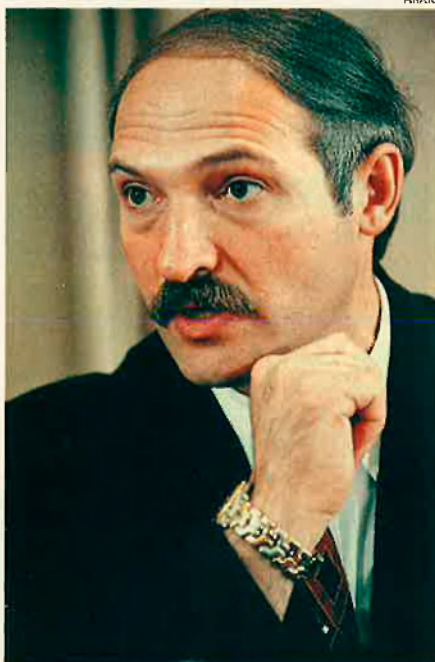
Un país que tenia un nom prohibit; que Stalin va portar a l'ONU, Gorbatxov a la 'perestroika' i que ara torna a la falda de la mare Rússia. Ho conta Llibert Ferri.

Quan a final dels 80 i començament dels 90 els carrers de Minsk es van omplir de milers i milers de vaguistes, els intel·lectuals de la *perestroika* van proclamar eufòrics que, finalment, Bielorússia havia sortit del seu somni de segles. Ara aquests mateixos intel·lectuals –Ales Adamòvitx o Raixid Kaplàmov– es demanen per què, un cop més, el malefici ha acabat imposant-se. El silenci i la foscor han tornat als carrers de Minsk mentre Aleksandr Lukaixenko, ahora president de la República i ideòleg d'un neosovietisme provincià, proclama que Bielorússia torna a ser el país de "gent quieta" que era abans, sempre disposat a complaure Moscou.

I és que la "gent quieta" que tant plau a Moscou i a Lukaixenko en el referèndum del 14 de maig van dir un sí rotund i plebiscitari a la integració econòmica de Bielorússia a la Federació Russa. És el primer pas dels bielorusos cap a la renúncia de la seva sobirania i el primer pas també de Moscou cap a la reconstitució del primer "anell" de l'imperi perdut amb la dissolució de l'URSS.

La CEI ha estat una entelèquia geopolítica empantanegada, en què el sentiments d'orfenesa, de frustració i d'humiliació han fet créixer demagogs com Lukaixenko, que ha complert el que va prometre i el que la gent li demanava: tornar. Tornar a tot aquell món ròneg, però conegut; ressuscitar els plans i, si cal, oblidar el mercat; tornar, en definitiva, a la poc confortable, però certa, quietud soviètica.

Tant i tant Lukaixenko ha volgut complir la promesa de tornar enrere que no

Aleksandr Lukaixenko. Un nou líder del neosovietisme provincià.

sols ha obert el camí de retorn de Bielorússia a la mare pàtria Rússia; Lukaixenko sent la temptació "d'alliberar" els Bielorusos de la càrrega insuportable de les urnes i del sufragi universal. Les eleccions parlamentàries, fetes a dues voltes els dies 14 i 28 de maig, han estat virtualment invalidades perquè el rígid i cadútic sistema electoral amb prou feines si ha permès d'omplir 100 escons dels 260 en joc. A la invalidació tècnica, s'hi afegeix la invalidació ètica dels observadors del Consell d'Europa, que han assegurat que les eleccions no van ser lliures.

Però si els esmicolats resultats es traduïssin en xifres, passaria que els comunistes tindrien un 33% dels vots i els demòcrates, si fa no fa, un 12%. La resta de candidats són un maremànum d'independents. És a dir, que gent de la burocràcia i de la *nomenklatura* continuaria controlant el Soviet Suprem.

Sí, Soviet Suprem és encara el nom del parlament bielorús i segur que ja ningú no el canviarà. El que sí que la gent de Lukaixenko ha començat a canviar –o a deixar com era abans– són els tímids progressos de cultura nacional i de llengua bielorussa aconseguits des dels dies de la *perestroika* i de les vagues generals.

De fet, el referèndum ha tornat a engegar el procés de russificació que van imposar els tsars i que arribà a l'epilèpsia l'any 1843, quan fou prohibit el nom del país, Bielorússia. Després de la guerra civil, de les col·lectivitzacions, de la gana, dels centenars de milers de morts pel genocidi estalinista i de l'ocupació nazi, arribaren les "compensacions". La Bielorússia integrada a l'URSS –juntament amb Ucraïna– tingué representació pròpia a les Nacions Unides, tot i que el seu nivell d'autonomia era el d'una diputació provincial. La presència de la delegació bielorussa a l'Assemblea General de l'ONU (un truc de Stalin per a tenir un vot més) tenia una certa utilitat en temps de guerra freda: per saber la posició de l'URSS en una qüestió conflictiva els occidentals no havien pas d'esperar que votés l'URSS. Com que el torn de votació a l'ONU és per ordre alfabètic, se sabia perfectament la posició del

Kremlin quan, al començament de la sessió, en el torn de la B, votava el representant del govern de Minsk.

Bielorússia ha començat a endormiscar-se camí d'una altra letargia de quietud russòfona, que celebren des de Ieltsin a Solgenitsyn passant per Jirinovki. El referèndum del 14 de maig va servir també per establir la bandera

bielorusso-soviètica i per restaurar la cooficialitat del rus. I això vol dir que el rus tornarà a ser la llengua hegemònica i dominant i que la dignificació del bielorús sortirà de les poques escoles on havia entrat i quedarà en cosa de poetes, d'historiadors i de pagesos. Ja ho va dir Nikita Khrúixtov en plena campanya de russificació dels anys 50:

“Com més ràpidament utilitzem tota la nostra llengua russa, molt més ràpidament construirem també el sistema comunista”. I els desesperançats intel·lectuals de Minsk no poden evitar el sarcasme i diuen que els bielorusos, com cap altre poble dels que construïa el comunisme, és el que menys lluny era d'arribar-hi. **Llibert Ferri**

Que vénen els russos!!

Xavier Vinader avisa dels perills que porta a la maleta el nou turisme de la màfia russa: “Molts billets deuen ser bruts o tacats de sang”.

Al principi se'n veien poquets. Uns quants aquí, un grupet allà, algunes parelles amb cares de babau i poca cosa més. Fa tan sols dos anys, els ciutadans russos que aterraven per aquestes latituds eren quasi una cosa exòtica. Ara, això ha canviat completament. Ara a la Costa Brava es comencen a trobar russos a moltes cantonades. Qui ho havia de dir!

Arriben a coll-i-bada i es despleguen pels pobles de la costa com una divisió de guerrillers. Vesteixen malament i exhibeixen uns aparells fotogràfics que són més propis d'un museu que no una altra cosa. Molts viatgen en família i es passen hores badocant per les botigues i remenant-ho tot. Pocs parlen les llengües d'aquest país; però és igual, es fan entendre. Al principi, els comerciants se'ls miraven amb desconfiança —al tanto, nano, que a la que badis aquests rojos encara et pisparan alguna cosa!— però de mica en mica han descobert que aquests nous turistes de l'Est també podern ser bons compradors.

“Encara que no ho sembli, aquesta gent porta virolla —m'explicava un joier amb botiga a Lloret—. No s'hi miren gaire a gastar i compren de tot i força. N'estem encantats, aquesta és la veritat”. Els empresaris del sector turístic no paren de fregar-se les mans, quan en parlen. Ho fan amb la tècnica dels experts. Les riuades de turistes provinents de l'Est han anat en augment de forma progressiva, aquestes últimes temporades. I les previsions d'enguany són millors que mai no ho han sigut fins ara. Tots estan disposats a no perdre passada. Això raja.

El turisme mafiós rus visita el nostre país. El seus diners emmirallen.

Però hi ha l'altra gent que observa el mateix fenomen sense tanta alegria i amb un xic d'inquietud. És clar que no són empresaris, ni tenen botiga. Són un grupet de policies especialitzats en delinqüència internacional. Saben perfectament que les màfies de delinqüents establerts als països de l'Est van estent les seves activitats per una bona part d'Europa, i tenen por que no s'introdueixin aquí aprofitant els corrents turístics de masses. Es veuen a venir la pedregada. Però cada vegada que aixe-

quen el dit per avisar els diuen que no destorbin i els manen callar.

I és que la pela és la pela. Setmanes enrere una noia russa —de fet, la dona d'un cap de la màfia que controla el joc a Moscou— es va passejar per mig Costa Brava visitant agències immobiliàries i interessant-se per comprar un xalet d'alt *standing*. Abans va passar per una sucursal bancària i va depositar sobre la taula del director una maleta amb vint milions de pessetes per obrir un compte corrent. No li van posar la catifa per distracció.

Recentment, un altre ciutadà rus —en realitat un caid de la màfia especialitzat en *racket*— va comprar un dúplex que li va costar noranta milions al comptat en una de les millors zones residencials de Palma de Mallorca. Quan va signar el contracte només faltava que li fessin referències.

Una altra parella de senyors amb pasaport rus i molt simpàtics (aparentment empresaris amb ganes d'invertir, en realitat mafiosos amb plans concrets per a emblanquir diners negres provinents de tràfics legals) han tractat, aquests últims mesos, amb una cadena hotelera per convertir-se en propietaris d'un hotel important de la Costa Brava. Els venedors, a cada reunió, pràcticament es trien el barret davant els seus interlocutors.

Són tres exemples. Podríem afegir-n'hi més. Però no cal. Els responsables del turisme diuen que la temporada serà molt bona. Vindran més russos que mai. Fantàstic. Farem calaix. Encara que molts bitllets deuen ser bruts o tacats de sang. **Xavier Vinader**